

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2012 r. przez Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM)

(Sprawa C-533/12 P)

(2013/C 32/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) SA (przedstawiciele: A. Winckler i F.-C. Laprévote, adwokat)

Druga strona postępowania: Corsica Ferries France SAS, Komisja Europejska, Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

- częściowe uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej w zakresie, w jakim w wyroku tym stwierdzono nieważność art. 1 akapity drugi i trzeci decyzji Komisji 2009/611/WE z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie środków pomocy C 58/02 (ex N 118/02), jakie Francja przyznała na rzecz Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) ⁽¹⁾, ze względu na to, że: i) Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie w odniesieniu do analizy ujemnej ceny sprzedaży 158 mln EUR, łącznego i jednoczesnego wniesienia przez CGMP wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR oraz pomocy na rzecz osób fizycznych w kwocie 38,5 mln EUR; oraz ii) dokonana przez Komisję analiza salda końcowego restrukturyzacji w kwocie 15,81 mln EUR została oparta na błędnej przesłance;
- obciążenie spółki Corsica Ferries kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty zmierzające do częściowego uchylenia wyroku Sądu.

W pierwszej kolejności, co się tyczy sprzedaży po cenie ujemnej, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie tylko błędnie ocenił zakres uznania, jakim Komisja dysponuje przy stosowaniu kryterium inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej, ale także naruszył prawo przy wykładni tego kryterium. Sąd przeinaczył decyzję Komisji i nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia, przyjmując sprzeczną z art. 345 TFUE wykładnię kryterium inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej.

W drugiej kolejności, co się tyczy wkładu kapitałowego, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył decyzję

Komisji, uznając, że instytucja ta nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników przy ocenie porównywalnego charakteru warunków wnoszenia jednoczesnych prywatnych wkładów kapitałowych.

W trzeciej kolejności, co się tyczy środków pomocy na rzecz osób, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie tylko przeinaczył decyzję Komisji, ale także naruszył prawo i nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do korzyści, jaką odniosła SNCM.

W czwartej kolejności wnosząca odwołanie utrzymuje, że w świetle powyższych zarzutów rozumowanie Sądu odnoszące się do salda końcowego restrukturyzacji obliczonego na 15,81 mln EUR jest nieskuteczne.

⁽¹⁾ DZ.U. 2009, L 225, s. 180.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France SAS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 listopada 2012 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-536/12 P)

(2013/C 32/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, N. Rouam i J. Rossi, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Corsicaa Ferries France SAS, Komisja Europejska, Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez czwartą izbę Sądu w dniu 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France przeciwko Komisji Europejskiej w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność art. 1 akapity drugi i trzeci decyzji Komisji 2009/611/WE z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie środków pomocy C 58/02 (ex N 118/02), jakie Francja przyznała na rzecz Société nationale maritime Corse-Méditerranée (SNCM) ⁽¹⁾;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie lub odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty zmierzające do uchylecia wyroku Sądu.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, że Komisja naruszyła prawo, uznając, iż sprzedaż Société nationale maritime Corse-Méditerranée po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR nie stanowiła pomocy państwa. Z jednej strony wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że uznał on, iż Komisja nie mogła wziąć pod uwagę zagrożenia naruszenia wizerunku marki państwa jako globalnego podmiotu gospodarczego w sektorze prywatnym, w ramach kryterium świadomego inwestora prywatnego, aby ustalić, czy wypłata dodatkowych odpraw pracownikom SNCM w wypadku likwidacji tej spółki zostałyby dokonane także przez świadomego inwestora prywatnego. Z drugiej strony wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że zażądał on od Komisji przedstawienia dowodu na to, że wypłata dodatkowych odpraw stanowi wystarczająco utrwaloną, a wręcz stałą praktykę wśród przedsiębiorców prywatnych.

W drugiej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, iż Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników przy ocenie kwestii porównywalności wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR wniesionego do SNCM przez akcjonariusza publicznego i wkładu kapitałowego w kwocie 26,25 mln EUR wniesionego przez prywatne spółki przejmujące, a także że Komisja powinna była wziąć pod uwagę klauzulę umożliwiającą odstąpienie od umowy zbycia, przyznaną prywatnym spółkom przejmującym w ramach prywatyzacji SNCM.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 36 w związku z art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem, uznając za pomoc państwa przyznane na rzecz osób fizycznych środki pomocowe w kwocie 38,5 mln EUR, nie zbadawszy posilkowo, czy środek ten spełniał kryterium świadomego inwestora prywatnego, jak utrzymuje Komisja w spornej decyzji i jak wskazał rząd francuski na rozprawie przed Sądem.

W ostatniej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, zatwierdzając saldo końcowe restrukturyzacji na mocy art. 107 ust. 3 lit. 3 TFUE oraz wytycznych.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-545/12)

(2013/C 32/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, J. Hottiaux i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie wydając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie) — opublikowanej w Dzienniku Urzędowym L 403 z dnia 30 grudnia 2006 r., s. 18 — a w każdym razie nie podając do wiadomości Komisji wspomnianych przepisów, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 16 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Cypryjskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE zapłaty dziennej kary pieniężnej w wysokości 6 504,96 EUR, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia i publikacji najpóźniej do dnia 19 stycznia 2011 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zapewnienia zgodności z nowymi przepisami wprowadzonymi tą dyrektywą i które są tam wymienione.

Republika Cypryjska nie przetransponowała w pełni do swojego porządku prawnego przepisów dyrektywy. W szczególności Komisja podnosi, że w momencie złożenia skargi Republika Cypryjska nie przetransponowała do swojego porządku prawnego art. 1 ust. 1, art. 3, art. 7 ust. 1, 3 i 5, art. 10, art. 15 oraz załącznika I pkt 2, załącznika II pkt 5.2 i załączników IV, V i VI do wspomnianej dyrektywy.

Wobec powyższego Komisja uważa, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE.

(¹) Dz.U. 2009, L 225, s. 180.